

OKRESNÍ SOUD V ČESKÉ LÍPĚ

Děčínská 390, 470 52 Česká Lípa

tel.: 487072111, fax: 487523223, e-mail: podatelna@osoud.cli.justice.cz, IDDS: 9ddabq5

NAŠE ZNAČKA: 30 Si 177/2022
VAŠE ZNAČKA:
VYŘIZUJE: Bc. Zuzana Koppanová
DNE: 5. října 2022

ŽADATELKA: [REDACTED]

Vážená [REDACTED]

k Vaší žádosti, doručené dne 26. 9. 2022, Vám sděluji následující:

bod 1) nalezena 2 rozhodnutí podle požadavků, které v příloze zasíláme,

bod 2) přes fulltext nalezeno rozhodnutí ÚS 2027/17 jen u dvou rozhodnutí NS Brno, ale v žádném našem rozhodnutí se takové nevyskytuje.

Přes fulltext hledána zkratka od roku 2018 – uvěznění, rodiče, zájmu a rovněž nic takového nalezeno nebylo.

příloha: 3x

S pozdravem

Mgr. Zuzana Bohatá Koldovská v. r.
místopředsedkyně soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Zuzana Koppanová.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v České Lípě rozhodl při hlavním líčení konaném dne 23. října 2019 samosoudkyní JUDr. Blankou Fedorkovou v České Lípě,

takto:

Obžalovaný

██████████ narozený ██████████ v ██████████ trvale bytem ██████████ ██████████ okres ██████████ -
t. č. ve ██████████ ██████████ ██████████ ██████████

je vinen, že

1. v době od 10. 9. 2017 do 4. 2. 2019 v obci ██████████ ██████████ okres ██████████ ██████████ ani nikde jinde, vyjma období od 23. 11. 2017 do 31. 1. 2018, kdy byla mladistvá ██████████ ██████████ vedena na Úřadu práce ČR, a vyjma období od 1. 2. 2018 do 18. 12. 2018, kdy byla mladistvá ██████████ ██████████ umístěna v Diagnostickém ústavu pro mládež a Středisku výchovné péče pro děti a mládež ██████████ ██████████ jako otec úmyslně řádně neplnil svou vyživovací povinnost na nezl. syna ██████████ ██████████ nar. ██████████ ██████████ nezl. dceru ██████████ ██████████ nar. ██████████ ██████████ a nyní již zletilou dceru ██████████ ██████████ nar. ██████████ ██████████ ačkoliv si byl své vyživovací povinnosti vědom, když vyživovací povinnost je v obecné rovině stanovena v § 910 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Vítková.

a konkrétně mu byla s účinností od 1. 4. 2013 určena rozsudkem Okresního soudu Praha - východ ze dne 16. 3. 2013, č.j. 30 P 149/2008-75, s nabytím právní moci dne 11. 6. 2013, a to ve výši 2.000,- Kč na dceru [REDACTED] ve výši 1.500,- Kč na syna [REDACTED] a ve výši 1.000,- Kč na dceru [REDACTED] splatných vždy do každého 15. dne v měsíci předem k rukám matky [REDACTED] [REDACTED] nar. [REDACTED] [REDACTED] čímž jí za období od září 2017 do ledna 2019 včetně dluží na výživném celkem 47.967,- Kč a dále za období od 19. 12. 2018 do ledna 2019 neplnil svou vyživovací povinnost k rukám již zletilé dcery [REDACTED] [REDACTED] nar. [REDACTED] [REDACTED] čímž jí na výživném dluží celkem 2.839,- Kč,

2. v době od 1. 2. 2018 do 18. 12. 2018 v [REDACTED] ani nikde jinde, jako otec úmyslně řádně neplnil svou vyživovací povinnosti na svou nyní již zletilou dceru [REDACTED] [REDACTED] nar. [REDACTED] [REDACTED] v předmětném období umístěnou v Diagnostickém ústavu pro mládež a Středisku výchovné péče pro děti a mládež, [REDACTED] [REDACTED] ačkoliv si byl své vyživovací povinnosti vědom, když vyživovací povinnost je v obecné rovině stanovena v § 910 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a konkrétně mu byla určena rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 9. 11. 2017, č.j. 7 Nc 4503/2017-53, s nabytím právní moci dne 20. 1. 2018, a to ve výši 500,- Kč měsíčně splatných vždy do každého 20. dne v měsíci předem na účet Diagnostického ústavu pro mládež a Střediska výchovné péče pro děti a mládež, [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] čímž za uvedené období na výživném dluží celkem 5.300,- Kč,

tedy

ad. 1, 2

úmyslně neplnil svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

čímž spáchal

ad. 1, 2

dva přečiny zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **deseti (10) měsíců.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice **s ostrahou.**

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškození [REDACTED] [REDACTED] narozená [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] narozená [REDACTED] [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] narozený [REDACTED] [REDACTED] všichni trvale bytem, [REDACTED] [REDACTED] a Diagnostický ústav pro mládež a Středisko výchovné péče pro děti a mládež, [REDACTED] se sídlem [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] se svými nároky na náhradu škody odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Vítková.

1. V hlavním líčení soud zjistil následující skutečnosti.
2. Obžalovaný ██████████ ██████████ v hlavním líčení vypověděl, že s obžalobou souhlasí, pokud jde o období i uvedené částky, vše odpovídá, výživné neplatil, neměl práci ani peníze. Od září 2017 do února 2019 pracoval pouze brigádně, vydělával kolem 5 000 Kč měsíčně u ██████████ ██████████. Vyživovací povinnosti si byl vědom. Snažil se získat více peněz, sháněl stálou práci, ale nic nesehnal. V té době bydlel v pronajatém bytě, platil 6 500 Kč nájem, přispívala mu přítelkyně. Jinou vyživovací povinnost nemá. U zaměstnavatele vyživovací povinnost nehlásil, byla to pouze brigáda, na Úřadu práce se neevidoval, sociální dávky nepobíral. V posuzované době děti nenavštěvoval, nic jim neplatil, dárky jim nekupoval. Výdaje měl v podstatě jen na jídlo. Věděl o tom, že má vyživovací povinnost, i o tom, že mu hrozí trest odnětí svobody, přesto výživné neplatil. Ve výkonu trestu je zaměstnán, bývalou ženu o tom informoval a chtěl po ní, aby se spojila s věznicí ohledně strhávání výživného, ale neodepsala. O snížení výživného nežádal. Nemá žádné zdravotní omezení, je zdravý. Výplata mu stačila na nájem a jídlo, kouřil asi 15 cigaret denně. Alkohol neužíval, automaty nehrál, exekuce má ve výši asi 100 000 Kč včetně výživného. Do výkonu trestu nastoupil 3. 2. 2019, pracovním zařazením je dva měsíce, dříve to nešlo, vydělává si kolem 5 000 Kč.
3. Svědkyně v postavení zákonné zástupkyně poškozených ██████████ ██████████ ██████████ a ██████████ ██████████ ██████████ v hlavním líčení vypověděla, že období i uvedené částky v obžalobě odpovídají. Výživné jí placeno nebylo. V uvedeném období žila s dětmi ve ██████████ ██████████ aktuálně žije sama, manžel zemřel v ██████████ ██████████. Má tři děti, ██████████ ██████████ ██████████ a ██████████ ██████████. V uvedené době pracovala v ██████████ ██████████ za cca 13 000 Kč měsíčně, měla příjem od manžela, výdaje kolem 11 000 Kč na byt, kde bydlela do března 2018, nyní bydlí v obecním bytě, platí 5 200 Kč nájem a 600 Kč elektřinu a internet. Nyní žije jen s ██████████ ██████████ a ██████████ ██████████ dcera ██████████ byla v diagnostickém ústavu. Měsíční výdaje spojené s jídlem a ošacením pro děti byly ve výši 5 000 Kč. Syn ██████████ a dcera ██████████ nosí brýle, nejlevnější stojí 1 000 Kč. ██████████ ██████████ byla umístěna do diagnostického ústavu, v tu dobu platila výživné ona, pak se vrátila domů, potom žila s přítelem. Obžalovaný se od roku 2013 s dětmi nestýká, asi v roce 2014 naposledy od ██████████ ██████████ přišlo výživné, žádné dárky jim nekupuje. Bere vdovský důchod po manželovi do dospělosti dcery ██████████ byla v pracovní neschopnosti v roce 2018 na 6 měsíců, v ██████████ ██████████ musela skončit, protože se neměl kdo postarat o děti. Potom žila jen z vdovského důchodu ve výši 9 800 Kč, příspěvku na bydlení asi ve výši 3 000 Kč a přídávku na děti asi ve výši 1 900 Kč.
4. Za souhlasu státní zástupkyně a obžalovaného byl v hlavním líčení podle § 211 odst. 6 trestního řádu čten úřední záznam o podaném vysvětlení ██████████ ██████████ na č. l. 87, která vypověděla, že ohledně výživného na svoji osobu nic neví, od svého táty nedostala žádnou částku na výživné, s mamkou je dohodnuta tak, že táta bude platit dále výživné k jejím rukám.
5. Z listinných důkazů soud zjistil, že otcem všech tří dětí ██████████ ██████████ je obžalovaný ██████████ ██████████. Z rozsudku Okresního soudu Praha – východ ze dne 11. 4. 2008, č. j. 8 C 232/2007-20, soud zjistil, že došlo k rozvodu manželů ██████████ ██████████ děti ██████████ a ██████████ se narodily až po rozvodu rodičů, když rodiče opět obnovili soužití. Z rozsudku Okresního soudu Praha – východ ze dne 16. 4. 2013, č. j. 30 P 149/2008-75, soud zjistil, že obžalovanému byla s účinností od 1. 4. 2013 určena vyživovací povinnost na nezletilé děti (srov. rodné listy na č. l. 28 - 31, rozsudek o rozvodu manželství na č. l. 34 - 35, rozsudek OS Praha – východ, č. j. 30 P 149/2008-75, na č. l. 36 - 38). Z vyjádření diagnostického ústavu na č. l. 39 soud dále zjistil, že ██████████ ██████████ byla umístěna v ústavní výchově od 1. 2. 2018 do 18. 12. 2018, obžalovanému byla stanovena vyživovací povinnost, kterou neplnil. Matka dcery pobyt řádně uhradila. Rozsudek o nařízení ústavní výchovy vydal Okresní soud v České Lípě dne 9. 11. 2017, č. j. 7 Nc 4503/2017-53. Ze zprávy ██████████ ██████████ ██████████ a ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ na č. l. 53 soud zjistil, že Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Vítková.

██████████ byla žákyní školy od 1. 9. 2016 do 22. 11. 2017, navštěvovala první ročník oboru ██████████ studium ukončila na vlastní žádost, a opět od 1. 9. 2018, nastoupila do druhého ročníku téhož oboru (srov. sdělení Diagnostického ústavu a střediska výchovné péče, na č. l. 39, 40, úřední záznam na č. l. 43, rozsudek OS Česká Lípa, č. j. 7 Nc 4503/2017-53, na č. l. 44 – 49, zpráva ██████████ a ██████████ na č. l. 53). Ze zprávy Úřadu práce na č. l. 54 soud zjistil, že ██████████ byla vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání v období od 23. 11. 2017 do 28. 1. 2018, nebyly jí vypláceny žádné dávky, evidence byla ukončena na vlastní žádost. Dle sdělení OSSZ Česká Lípa soud ověřil, že ██████████ nebyla vedena jako zaměstnanec, dávky nemocenského ani důchodového pojištění nepobírala. Ze sdělení Úřadu práce soud dále zjistil, že ██████████ byla vedena v evidenci úřadu práce jen od 1. 10. 2017 do 31. 10. 2017, byla jí vyplacena podpora v nezaměstnanosti. Ze zprávy na č. l. 61 soud zjistil, že ██████████ pobírala dávky státní sociální pomoci, a to příspěvek na bydlení a přídatky na děti (srov. přehled na č. l. 135). Ze zprávy OSSZ Česká Lípa soud dále zjistil, že ██████████ byl přiznán od 27. 11. 2017 vdovský důchod, od ledna 2019 ve výši 9 825 Kč. Byly jí vypláceny i dávky nemocenského pojištění dle přehledu na č. l. 61, zaměstnána byla u zaměstnavatelů dle č. l. 64. Ze sdělení ČSSZ na č. l. 65 soud dále zjistil výši vypláceného vdovského důchodu (srov. zpráva úřadu práce na č. l. 54, 58 – 59, zpráva OSSZ Česká Lípa na č. l. 57, 60 – 61, 63, 64, zpráva ČSSZ na č. l. 65, 66 – 73, zpráva Úřadu práce na č. l. 75 – 79, zpráva ČSSZ na č. l. 81 – 82, sdělení bývalého zaměstnavatele na č. l. 88 – 91). Ze sdělení Úřadu práce, KP Benešov, soud zjistil, že obžalovaný nebyl veden jako uchazeč o zaměstnání od 10. 9. 2017, totéž potvrdilo pracoviště pro Prahu – východ. Ze sdělení OSSZ Benešov soud zjistil, že obžalovaný neprocházel evidencí ani jako zaměstnanec, ani jako OSVČ. Ve sledovaném období nepobíral dávky nemocenského pojištění ani důchodového zabezpečení. Ze zprávy společnosti ██████████ na č. l. 88 soud dále zjistil, že obžalovaný byl jejich zaměstnanec na dohodu o provedení práce od 1. 3. 2016, jeho výdělek činil v měsících březen 2016 – prosinec 2017 4 000 Kč měsíčně, za rok 2018 6 250 Kč, ze mzdy nebylo sráženo ani výživné, ani exekuce. (srov. dohoda na č. l. 89, mzdové listy na č. l. 90). Proti obžalovanému je vedeno celkem 15 exekucí (srov. výpis z CEE na č. l. 114 – 115). Z trestního příkazu Okresního soudu v České Lípě ze dne 5. 12. 2016, č. j. 17 T 115/2016-104, soud zjistil, že obžalovaný již byl pro neplacení výživného v minulosti odsouzen za období od 26. 3. 2015 do 2. 5. 2016, dvanáctiměsíčním podmíněným trestem se zkušební dobou třiceti měsíců, rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 28. 2. 2018, č. j. 17 T 133/2017-126, byl odsouzen za navazující období od 3. 5. 2016 do 9. 9. 2017 a k nepodmíněnému trestu odnětí svobody (srov. trestní příkaz OS Česká Lípa, č. j. 17 T 115/2016-104, na č. l. 100 – 101, rozsudek OS Česká Lípa, č. j. 17 T 133/2017-126, na č. l. 104 – 105, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, č. j. 31 To 266/2018-140, na č. l. 107 – 109). 4. 2. 2019 obžalovaný nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody (srov. zpráva vězeňské služby na č. l. 111), vyživovací povinnost nahlásil.

6. Soud hodnotil provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu, a to jednotlivě i v jejich souhrnu, přičemž dospěl k závěru, že vina obžalovaného je na základě výše provedených důkazů v hlavním líčení prokázána tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku. Obžalovaný se k svému jednání plně doznal s odůvodněním, že výživné pro své nezletilé děti ██████████ a posléze zletilou dceru ██████████ nehradil, neměl v posuzovaném období dostatek finančních prostředků, vydělané peníze mu postačovaly pouze na jídlo a cigarety. Obžalovaný je také usvědčován svědeckou výpovědí matky svých nezletilých dětí ██████████ výpovědí již zletilé ██████████ jakož i provedenými listinnými důkazy, především rodnými listy svých dětí a dále shora uvedenými rozsudky Okresního soudu Praha – východ. Obžalovaný vypověděl, že si byl své vyživovací povinnosti ke svým třem dětem plně vědom, přesto však výživné neplatil, neboť údajně neměl k jeho úhradě

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Vítková.

dostatečné příjmy. Přesto, že se o to v posuzovaném období podle jeho výpovědi snažil, jiné zaměstnání s vyšším příjmem umožňujícím mu platit výživné v soudem uložené výši si nesehnal, a spokojil se pouze výdělkem u ■■■■■ ■■■■■ ve výši okolo 5 000 Kč, jež mu však stačoval pouze na jídlo a cigarety. Soud má tak za to, že přesto, že v posuzovaném období mohl mít obžalovaný odpovídající zaměstnání a příjmy z jiného, případně dalšího zaměstnání tak, aby výživné mohl platit, vhodné zaměstnání si řádně nezajistil. V posuzovaném období tak na svou povinnost vyživovat své nezletilé děti a nést náklady spojené s jejich výživou a studiem, které v té době tak výlučně v celém rozsahu nesla jejich matka, respektive Diagnostický ústav pro děti a mládež, kam byla umístěna jeho dcera ■■■■■ ■■■■■ zcela rezignoval, a to přesto, že mu v tom, jak soud provedeným dokazováním v hlavním líčení zjistil, nebránily žádné zdravotní, ani jiné závažné důvody. Z provedeného dokazování je zřejmé, že obžalovaný tak v posuzovaném období ke své povinnosti hmotně zajistit své tři nezletilé děti a posléze zletilou dceru ■■■■■ přistupoval zcela laxně, o snížení stanoveného výživného nežádal a rovněž o adekvátní zaměstnání a řádný výdělek, s ohledem na skutečnost, že má uloženu vyživovací povinnost vůči nim, odpovídajícím způsobem neusiloval. Shrnutím výše uvedeného nelze dospět k jinému závěru než, že obžalovaný při náležitém pracovním úsilí mohl disponovat dostatečným příjmem k tomu, aby stanovené výživné v posuzovaném období hradil v soudem stanovené výši, a jde pouze na jeho vrub, že tak nečinil.

7. V hlavním líčení tak bylo prokázáno, že obžalovaný v období delším než čtyři měsíce neplnil svou zákonnou vyživovací povinnost, přičemž jeho jednání bylo vedeno úmyslem přímým ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť věděl, že má vyživovací povinnost ke svým nezletilým dětem ■■■■■ a ■■■■■ ■■■■■ a následně i zletilé dceři ■■■■■ ale tuto povinnost neplnil, ačkoli, jak z provedeného dokazování vyplynulo, měl možnost a schopnost příslušné finanční prostředky k úhradě výživného vydělat.
8. Obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ tak svým jednáním naplnil po stránce objektivní i subjektivní skutkovou podstatu přečinu zanedbání povinné výživy dle § 196 odst. 1 trestního zákoníku, tedy neplnil svou zákonnou povinnost vyživovat jiného (své děti ■■■■■ ■■■■■ a ■■■■■ ■■■■■) po dobu delší čtyři než čtyři měsíce.
9. Při úvaze o druhu a výměře trestu soud vycházel z obecných zásad pro ukládání trestu obsažených v § 37 až § 39 trestního zákoníku a přihlížel též k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem dle § 41 a § 42 trestního zákoníku. Obžalovanému polehčuje jeho doznání, které však nelze v posuzovaném případě přeceňovat, neboť neplacení výživného je dostatečně zadokumentováno ostatními provedenými důkazy. Obžalovanému naopak přitěžuje skutečnost, že vyživovací povinnost neplnil vůči třem dětem, dopustil se posuzovaným jednáním dvou přečinů a rovněž delší doba páchání posuzované trestné činnosti a z toho vyplývající vyšší dlužná částka, která přesahuje 50 000 Kč. Obžalovanému rovněž přitěžuje jeho trestní minulost, neboť má v evidenci Rejstříku trestů ■■■■■ záznamů, přičemž přihlížet lze k ■■■■■ odsouzením. Obžalovaného je pak nutno považovat pokud jde o přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku za speciálního recidivistu, neboť byl za spáchání tohoto přečinu v posledních třech letech opakovaně postihován, a to nejprve trestním příkazem Okresního soudu v České Lípě, sp. zn. 2 T 59/2015, ze dne 11. 5. 2015, k trestu odnětí svobody ve výměře 6 měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v délce dvacetičtyř měsíců, jehož výrok o trestu byl následně v rámci souhrnnosti zrušen trestním příkazem Okresního soudu v České Lípě ze dne 5. 12. 2016, sp. zn. 17 T 115/2016, a byl mu uložen souhrnný trest odnětí svobody ve výměře dvanácti měsíců se stanovením zkušební doby v trvání třiceti měsíců za současného uložení přiměřené povinnosti hradit řádně a podle svých sil splácet dlužné výživné, a následně i nepodmíněným trestem odnětí svobody uloženým rozsudkem Okresního soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Vítková.

v České Lípě ze dne 28. 2. 2018, č. j. 17 T 133/2017-126, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, č. j. 31 To 266/2018-140, ze dne 12. 9. 2018, ve výměře sedmi měsíců. Soud proto s ohledem na shora uvedené uzavřel, že na obžalovaného nelze již působit jiným než opět nepodmíněným trestem odnětí svobody. Soud ukládal trest úhrnný za dva přečiny zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku, a proto s ohledem na shora uvedené uložil obžalovanému v rámci trestní sazby za přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku ve výměře do jednoho roku, s ohledem na jeho úplné doznání, úhrnný trest odnětí svobody ve výměře deseti měsíců. Pro výkon tohoto trestu zařadil obžalovaného do věznice s ostrahou, jelikož u něj nejsou splněny podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, tj. obžalovanému nebyl uložen výjimečný trest, trest za zvlášť závažný zločin, trest odnětí svobody ve výměře nejméně osm let za trestný čin spáchaný ve prospěch organizované zločinecké skupiny ani nebyl odsouzen za úmyslný trestný čin za současného splnění podmínky, že v posledních pěti letech uprchl nebo se pokusil uprchnout z vazby, z výkonu trestu nebo z výkonu zabezpečovací detence.

10. Poškozené [REDAKCE] a Diagnostický ústav pro mládež a Středisko výchovné péče pro děti a mládež, kteří se řádně a včas připojili k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody, soud s tímto nárokem odkázal v souladu s § 229 odst. 1 trestního řádu na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť o tomto zákonném nároku poškozených již bylo v celém rozsahu rozhodnuto v občanskoprávním řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možné podat do 8 dnů od jeho doručení odvolání ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, prostřednictvím Okresního soudu v České Lípě. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Odvolání musí být ve lhůtě 8 dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu I. stupně podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocih je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného. Odvolání je třeba doručit ve trojím vyhotovení.

Toto právo nepřísluší osobám, které se jej výslovně vzdaly.

Česká Lípa 23. října 2019

JUDr. Blanka Fedorková v.r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Vítková.

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 10. 1. 2020 v trestní věci obžalovaného: ██████████ ██████████ narozen ██████████ ██████████ v ██████████ t. č. ██████████ ve ██████████ ve ██████████ ██████████ o odvolání obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 23. 10. 2019, č.j. 4 T 122/2019-150,

takto :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným, že

1. v době od 10. 9. 2017 do 4. 2. 2019 v obci ██████████ ██████████ okres ██████████ ██████████ ani nikde jinde, vyjma období od 23. 11. 2017 do 31. 1. 2018, kdy byla mladistvá ██████████ ██████████ vedena na Úřadu práce ČR, a vyjma období od 1. 2. 2018 do 18. 12. 2018, kdy byla mladistvá ██████████ ██████████ umístěna v Diagnostickém ústavu pro mládež a Středisku výchovné péče pro děti a mládež ██████████ ██████████ jako otec úmyslně řádně neplnil svou vyživovací povinnost na nezl. syna ██████████ ██████████ nar. ██████████ ██████████ nezl. dceru ██████████ ██████████ nar. ██████████ ██████████ a nyní již zletilou dceru ██████████ ██████████ nar. ██████████ ██████████ ačkoliv si byl své vyživovací povinnosti vědom, když vyživovací povinnost je v obecné rovině stanovena v § 910 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a konkrétně mu byla s účinností od 1. 4. 2013 určena rozsudkem Okresního soudu Praha - východ ze dne 16. 3. 2013, č.j. 30 P 149/2008-75, s nabytím právní moci dne 11. 6. 2013, a to ve výši 2.000,- Kč na dceru ██████████ ve výši 1.500,- Kč na syna ██████████ a ve výši 1.000,- Kč na dceru ██████████ splatných vždy do každého 15. dne v měsíci předem k rukám matky ██████████ ██████████ nar. ██████████ ██████████ čímž jí za období od září 2017 do ledna 2019 včetně dluží na výživném celkem 47.967,- Kč a dále za období od 19. 12. 2018 do ledna 2019 neplnil svou vyživovací povinnost k rukám již zletilé dcery ██████████ ██████████ nar. ██████████ ██████████ čímž jí na výživném dluží celkem 2.839,- Kč,

2. v době od 1. 2. 2018 do 18. 12. 2018 v ██████████ ani nikde jinde, jako otec úmyslně řádně neplnil svou vyživovací povinnosti na svou nyní již zletilou dceru ██████████ ██████████ nar. ██████████ ██████████ v předmětném období umístěnou v Diagnostickém ústavu pro mládež a Středisku výchovné péče pro děti a mládež, ██████████ ██████████ ačkoliv si byl své vyživovací povinnosti vědom, když vyživovací povinnost je v obecné rovině stanovena v § 910 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a konkrétně mu byla určena rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 9. 11. 2017, č.j. 7 Nc 4503/2017-53, s nabytím právní moci dne 20. 1. 2018, a to ve výši 500,- Kč měsíčně splatných vždy do každého 20. dne v měsíci předem na účet Diagnostického ústavu pro mládež a Střediska výchovné péče pro děti a mládež, ██████████ ██████████ čímž za uvedené období na výživném dluží celkem 5.300,- Kč,

2. Uvedené jednání bylo okresním soudem právně kvalifikováno jako dva přečiny zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku, za což byl obžalovanému podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, pro jehož výkon byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný do výroku o trestu včasné odvolání, v němž namítá nepřiměřenost uloženého trestu. Má za to, že soud prvního stupně měl v otázce uloženého trestu zvažovat přístup, který by lépe pomohl obžalovanému zvládnout do budoucna povinnosti, pro jejichž porušení mu byl opakovaně ukládán nepodmíněný trest odnětí svobody, tj. zvážit kombinaci vedle uložení mírnějšího trestu obžalovaného rovněž uložení alternativních přiměřených opatření. Obžalovaný navrhoval, aby odvoláním napadený výrok byl odvolacím soudem zrušen a věc vrácena k novému rozhodnutí soudu prvního stupně, popřípadě odvolací soud sám nově ve věci rozhodl.
4. Krajský soud z podnětu podaného odvolání podle § 254 odst. 1, odst. 2 tr. řádu přezkoumal v napadeném rozsudku zákonnost a odůvodněnost oddělitelného výroku o trestu, přezkoumal i správnost postupu řízení, které vyhlášení tohoto výroku předcházelo, a zjišťoval, zda vytýkané vady nemají podklad v jiném výroku napadeného rozsudku a dospěl k níže uvedeným závěrům.
5. Předně je třeba uvést, že krajský soud v procesním postupu orgánů činných v trestním řízení včetně soudu prvního stupně nezjistil žádné pochybení či vadu, která by vedla ke zrušení rozsudku okresního soudu postupem dle ust. § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Soud prvního stupně provedl dokazování v řádném rozsahu v souladu s ust. § 2 odst. 5 tr. řádu a provedené důkazy taktéž řádně vyhodnotil v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu. Okresní soud měl v posuzovaném případě dostatek podkladů pro rozhodnutí o vině, a to jednak s ohledem na výpověď obžalovaného, který uváděl, že výživné na nezletilé děti neplatil, ač věděl, že je ohrožen trestem odnětí svobody, příjmy měl z brigád, u zaměstnavatele vyživovací povinnost nehlásil. Rovněž pak vina obžalovaného je spolehlivě prokazována i s ohledem na výpověď matky nezletilých dětí a další listinné důkazy, které v hlavním líčení byly provedeny, a to zejména rozhodnutí opatrovnického soudu a zprávy úřadu práce a správy sociálního zabezpečení. V kontextu provedených důkazů je tedy nutno závěry soudu prvního stupně formulované ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku považovat za zcela správné a výhrady odvolací soud nemá ani ke zvolené právní kvalifikaci jednání obžalovaného. Obžalovaný svou vyživovací povinnost na své nezletilé děti neplnil dobu delší 4 měsíců, a to ani k rukám matky, pokud šlo o nezletilé děti ■■■■■ a ■■■■■ a rovněž ani na účet diagnostického ústavu, v němž byla do ústavní výchovy do dosažení své zletilosti ■■■■■ umístěna rozhodnutím opatrovnického soudu, ač obžalovanému objektivně nebránilo nic v tom, aby si finanční prostředky na úhradu výživného zajistil z vhodného pracovního poměru. Svě vyživovací povinnosti si byl vědom, když tato mu byla stanovena i soudními rozhodnutími, a i přes tuto skutečnost výživné bez vážného důvodu nehradil. Správně tedy soud prvního stupně na straně obžalovaného dovedl existenci úmyslného neplacení výživného a jeho jednání kvalifikoval jako dva přečiny zanedbání povinné výživy dle § 196 odst. 1 trestního zákoníku. Za situace, kdy proti výroku o vině nebyly vznášeny žádné odvolací výhrady, uvedenou část odvolací soud dle dispoziční zásady a omezeného revizního principu odvolacího řízení více nepřezkoumával, a skutkové závěry soudu prvního stupně a jejich právní hodnocení je nutno považovat za zcela správné, úplné a zákonné.
6. Odvolací soud tedy z podnětu odvolání obžalovaného přezkoumal správnost a zákonnost výroku o trestu. Obžalovanému polehčuje pouze jeho doznání. Obžalovaný má celkem ■■■ záznamů v rejstříku trestů, v minulosti na něj bylo opakovaně působeno ukládáním nepodmíněných trestů odnětí svobody. Záznamy ad 10) -12) opisu z rejstříku trestů dokládají fakt, že obžalovaný byl opakovaně rovněž uznán vinným ze spáchání přečinu zanedbání povinné výživy dle § 196 odst. 1 tr. zákoníku, kdy odsouzení ad 10)-11) jsou ve stavu souhrnnosti. Z opisu z rejstříku trestů plyne, že obžalovanému byl trestním příkazem Okresního soudu v České Lípě ve věci vedené pod sp. zn. 2 T 59/2015 z 11. 5. 2015 za uvedený přečin uložen trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

odložený na zkušební dobu 24 měsíců, tento trest byl posléze zrušen v rámci souhrnného trestu trestním příkazem téhož soudu sp. zn. 17 T 115/2016 z 5. 12. 2016 (právní moc dne 9. 9. 2017) a obžalovanému byl uložen trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců podmíněně odložený na dobu 30 měsíců. Z obsahu opisu z rejstříku trestů je dále zjevné, že tento původně podmíněně odložený trest byl změněn na trest nepodmíněný, a to za situace, kdy obžalovaný byl opět za přečin zanedbání povinné výživy dle § 196 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 7 měsíců, a to rozsudkem Okresního soudu v České Lípě sp. zn. 17 T 133/2017 z 28. 2. 2018 (právní moc dne 12. 9. 2018). V nyní posuzovaném případě je evidentní, že obžalovaný si z předchozích odsouzení prakticky žádné ponaučení nevzal, když i přes tato odsouzení za typově stejnou trestnou činnost se znovu dopustil dvou přečinů dle § 196 odst. 1 tr. zákoníku. Není pochyb, že na odsouzeného nelze působit již jinak než nepodmíněným trestem odnětí svobody a v tomto směru tak soudem prvního stupně zvolený druh trestu je nutno považovat za adekvátní a správný. Rovněž pak nemůže mít odvolací soud ani výhrady k délce uloženého trestu za situace, kdy nyní uložený trest je fakticky ukládán za opakované recidivující jednání mnohokrát trestného obžalovaného a je rovněž ukládán jako trest úhrnný za dva přečiny. Za této situace odvolací soud konstatuje, že trest nepodmíněného odnětí svobody v trvání 10 měsíců, uložený obžalovanému okresním soudem v rámci odvoláním napadeného rozsudku, z hlediska druhu i výměry zcela odpovídá zásadám pro ukládání trestů ve smyslu ust. § 38 a § 39 a násl. tr. zákoníku a nelze jej, zejména s ohledem na shora popsanou trestněprávní narušenost obžalovaného, považovat za trest nepřiměřeně přísný. Správně rovněž soud prvního stupně dle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil obžalovaného pro výkon trestu do věznice s ostrahou.

7. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem tedy odvolací soud uzavírá, že odvolání obžalovaného nebylo shledáno důvodným a z tohoto důvodu bylo postupem dle ust. § 256 tr. řádu zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí **může** obžalovaný a nejvyšší státní zástupce podat dovolání, a to **do dvou měsíců** od doručení tohoto rozhodnutí. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a o dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR. Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 tr. řádu a dovolání není přípustné proti důvodům rozhodnutí. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím svého obhájce, podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. V dovolání musí být kromě obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu a odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je dovolání napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu lhůty k podání dovolání.

Liberec dne 10.01.2020

Mgr. Roman Buchal, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Okresní soud v České Lípě rozhodl v hlavním líčení konaném dne 4. září 2017 samosoudkyní Mgr. Lucií Homolkovou, **t a k t o :**

Obžalovaný [redacted],

nar. [redacted] v [redacted] trvale bytem [redacted] [redacted] adresa pro účely doručování: [redacted] okres [redacted]

u z n á v á s e v i n n ý m , ž e

v době od 21.7.2016 do 12.4.2017 v [redacted] okres [redacted] ani nikde jinde, záměrně ničím nepřispěl na výživu své nezletilé dcery [redacted] nar. [redacted] ačkoliv mu vyživovací povinnost k ní vyplývá přímo z ust. § 910 a násl. občanského zákoníku a výše výživného byla konkretizována rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 16.9.2015, č.j. 0Nc 8770/2015-32, jenž nabyl právní moci dne 20.10.2015, částkou ve výši 2.500,-Kč měsíčně vždy do 20. dne v měsíci splatnou předem k rukám matky dítěte [redacted] nar. [redacted] přičemž za uvedené období mu tak vznikl dluh na výživném ve výši 20.000,-Kč,

t e d y

úmyslně neplnil svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

č í m ž s p á c h a l

přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku.

Za to se**o d s u z u j e**

podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **d v a n á c t i (12) měsíců.**

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice **s d o z o r e m.**

Podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku se ve výroku o trestu **r u š í** rozsudek Okresního soudu v České Lípě ze dne 3.5.2017 sp. zn. **32 T 107/2016**, který nabyl právní moci téhož dne a rozsudek Okresního soudu v České Lípě ze dne 6.6.2017 sp. zn. **5 T 64/2016**, který nabyl právní moci dne 18.7.2017, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

ODŮVODNĚNÍ

V hlavním líčení byly zjištěny následující okolnosti:

Obžalovaný se k hl. líčení osobně nedostavil, soud tedy jednal v jeho nepřítomnosti a podle § 207 odst.2 tr. řádu byla přečtena jeho výpověď z přípravného řízení, kde uvedl, že peníze na výživné nemá, nemá z čeho dluh zaplatit. Od května 2017 by mohl nastoupit ve [REDAKCE] jako [REDAKCE] s platem kolem 15.000,- Kč. Pak by mohl výživné platit. Na závěr vyjádřil lítost, že nemohl výživné hradit, bude se snažit dluh na výživném doplatit co nejdříve.

Svědčyně [REDAKCE] uvedla, že obžalovaného naposledy viděla před 2 měsíci, kdy jí na ulici sliboval, že začne výživné hradit, ale nic neposlal. Ani se k ní a dceři nijak nehlásí. Neví, kde se zdržuje, d dcerou se vůbec nestýká. Svědkyně bydlí s [REDAKCE] a ten jí s výchovou i výživou dcery pomáhá. V žalovaném období jí skutečně neuhradil obžalovaný žádné výživné a ani poté hradit nezačal. Dcera už chodí do [REDAKCE] třídy, často jí kupuje nové boty, oblečení a nyní i novou tašku do školy. Dcera je zdravá, chtěla by chodit na malování a začít s nějakým sportem.

Z listinných důkazů bylo zjištěno, že výše výživného byla stanovena rozsudkem Okresního soudu v České Lípě, který je citován ve výroku rozsudku. Z rodného listu je patrné, že obžalovaný je otcem nezletilé [REDAKCE]. Ze zprávy Úřadu práce ČR vyplývá, že obžalovaný nebyl v žalovaném období veden jako uchazeč o zaměstnání, nepobíral podporu v nezaměstnanosti, dávky státní sociální podpory ani dávky pomoci v hmotné nouzi. Ze zprávy OSSZ Česká Lípa se podává, že mu nebyly vypláceny žádné důchodové ani nemocenské dávky. Ze sdělení katastrálního úřadu a registru vozidel bylo současně zjištěno, že není vlastníkem žádné nemovitosti na území České republiky ani motorového vozidla. Proti obžalovanému je vedeno několik exekucí. Ze zprávy [REDAKCE] ze dne 3.4.2017 vyplývá, že se v této společnosti o zaměstnání neucházel, oproti tomu, co uváděl při svém výslechu v přípravném řízení. Obžalovaný má v opisu RT celkem prozatím [REDAKCE] záznamy, naposledy byl odsouzen rozsudkem OS Česká Lípa ze dne 3.5.2017, sp.zn. 32T 107/2016 pro přečin podle § 196 odst.1 tr.zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců se zkušební dobou v trvání 18 měsíců a poté rozsudkem

zdejšího soudu ze dne 6.6.2017, sp.zn. 5T 64/2016, pro přečin podle § 205 odst.2 tr.zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců se zařazením do věznice s dozorem, rozsudek nabyt právní moci dne 18.7.2017, v současné době se obžalovaný vyhýbá nástupu trestu do VTOS. Prvním odsouzením je trestní příkaz Okresního soudu v České Lípě ze dne 18.1.2016, sp.zn. 2T 4/2016, kdy byl odsouzen pro přečin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 trestního zákoníku a přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců, kdy v rámci souhrnnosti byl tento trestní příkaz ve výroku o trestu zrušen rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 8.4.2016, sp.zn. 33T 12/2015, který nabyt právní moci dne 26.4.2016, jímž byl odsouzen pro přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k souhrnnému trestu obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin. Přestupkově byl řešen v roce 2016 pro přestupek proti majetku, kdy mu byla v příkazním řízení uložena pokuta ve výši 3.500,-Kč. Dále je proti němu u zdejšího soudu vedeno několik dalších neskončených trestních řízení pro majetkovou trestnou činnost.

Po provedeném hlavním líčení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se obžalovaný dopustil trestné činnosti tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku. Obžalovaný se k trestné činnosti sám doznal, kdy uvedl, že výživné na svou dceru nehradí z nedostatku finančních prostředků, aniž by měl nějaké odpovídající zaměstnání. Usvědčován je v tomto ohledu matkou nezletilé dcery, která potvrdila, že jí výživné není hrazeno a musí sama hradit veškeré náklady spojené s výchovou a výživou dcery. Dále jsou ve spise založeny listinné důkazy prokazující, že obžalovaný neměl v rozhodné době žádné zaměstnání, ačkoliv mu v tomto nebránila žádná okolnost, jako například závažný zdravotní stav. Obžalovaný tedy po dobu delší než čtyři měsíce nijak neplnil svou vyživovací povinnost vůči své nezletilé dceři, ačkoliv si je své vyživovací povinnosti vědom a majetkové poměry by mu to umožňovaly. Obžalovaný výživu své nezletilé dcery v posuzované době zcela ignoroval a přenesl ji toliko na její matku. V žalované době byl nezaměstnaný, přičemž svou situaci nijak neřešil a zejména se pak nezaevidoval jako uchazeč o zaměstnání na úřadu práce a nesnažil se tak zajistit si dostatečný příjem, aby mohl své vyživovací povinnosti dostát. Jelikož tak obžalovaný zaviněně neplnil svou zákonnou vyživovací povinnost po dobu delší než čtyři měsíce, naplnil tak posuzovaným jednáním po subjektivní i objektivní stránce všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu zanedbání povinné výživy podle ustanovení § 196 odst. 1 trestního zákoníku.

Při úvaze o druhu a výši trestu vycházel soud z povahy a závažnosti spáchaného trestného činu, která je určována významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnosti, za jakých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou. Obžalovaný se k přečinu v podstatě doznal, lze mu tedy přičíst jako polehčující okolnost doznání. Naproti tomu je nutno přihlídnout k tomu, že obžalovaného nenapravila ani ■■■ předchozí odsouzení, byť částečně pro jiný druh trestné činnosti, kdy mu byly ukládány tresty nespojené s přímým výkonem trestu odnětí svobody. Soud obžalovanému uložil již trest nepodmíněný, kdy nyní posuzovaného jednání se navíc dopouštěl v době, kdy měl vykonávat trest obecně prospěšných prací dle rozsudku zdejšího soudu sp.zn. 33T 12/2015 a v intencích § 43 odst. 2 tr.zákoníku uložil obžalovanému souhrnný trest odnětí svobody k rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 3.5.2017 sp. zn. 32 T 107/2016, který nabyt

právní moci dne 3.5.2017 a dále rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 6.6.2017, sp. zn. 5 T 64/2016, který nabyl právní moci dne 18.7.2017, neboť nyní posuzovaná trestná činnost byla ukončena dne 12.4.2017, tedy před vyhlášením prvního zmíněného rozsudku, když tam stanovený výrok o trestu byl zároveň zrušen. Obžalovanému tak byl uložen souhrnný trest odnětí svobody podle nejpřísnějšího ustanovení a to § 205 odst.2 tr.zákoníku, kde je sazba trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců až 3 roky, v trvání celkem 12 měsíců, tedy byl potrestán trestem při spodní hranici trestní sazby. Trest je již nepodmíněný, neboť byl ukládán za několik spáchaných skutků, předchozí trest OPP ve výměře 250 hodin je zcela nevykonaný, a již byl prozatím nepravomocně přeměněn na trest nepodmíněný v trvání 250 dní usnesením ze dne 24.8.2017, sp.zn. 33T 12/2015. Pro výkon trestu byl v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem, neboť byl potrestán pro úmyslnou trestnou činnost ve výměře nepřevyšující tři léta a v minulosti pro úmyslnou trestnou činnost nebyl v přímém výkonu trestu odnětí svobody.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do **o s m i** dnů ode dne jeho doručení k Okresnímu soudu v České Lípě, o kterém by pak rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Odvolání je třeba doručit soudu **ve trojím vyhotovení**. Toto právo nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly.

V České Lípě dne 4. září 2017

**Mgr. Lucie Homolková, v.r.
samosoudkyně**

Za správnost vyhotovení: